

Chương thứ 9

PHONG BA TẠI MẪU ĐƠN LÂU

Chương quỹ của Mẫu Đơn lâu tính Lữ.

Lữ chương quỹ nói:

- Hai vị cô nương đeo sa đen, ba hôm nay ngày nào cũng lại, gọi một bàn đồ ăn, mà chẳng ăn chẳng uống gì, mỗi ngày đều đợi tới tắt đèn mới về, nhưng bọn họ rất hào phóng, chi tiền rộng rãi, ai ai ở đây cũng rất hoan nghinh họ.

Bằng Bằng hỏi:

- Ai trả tiền ?

Lữ chương quản đáp:

- Gã hậu sinh trẻ tuổi đứng sau lưng họ.

Bằng Bằng hỏi:

- Ngươi có biết ba hôm nay, ban đêm họ trú ở nơi nào không ?

Lữ chương quản đáp:

- Nghe nói họ mượn nguyên một khoảng nhà ở Liên Vân Tiên, không những vậy còn trả trước mười hôm tiền phòng.

Bằng Bằng còn chưa yên lòng:

- Tin tức của ngươi có tin cậy được không đây ?

Lữ chương quỹ cười:

- Đương nhiên là tin cậy, chương quỹ chỗ Liên Vân Tiên là anh vợ của tôi.

Chương quỹ của Liên Vân Tiên tính Ngưu.

Ngưu chương quĩ nói:

- Hai vị cô nương che sa trên mặt thật kỳ quái, ban ngày chẳng ra khỏi phòng, cơm nước đem đến tận phòng riêng, chờ tới tối là tới Mẫu Đơn lâu, đến đây đã ba ngày, nơi đây không ai nghe họ nói câu nào.

Băng Băng hỏi:

- Bọn họ ở phòng nào ?

Ngưu chương quĩ nói:

- Chính là tòa nhà mé đông, bọn họ mượn nguyên cả khu.

Băng Băng hỏi:

- Tối nay bọn họ có về lại đây không ?

Ngưu chương quĩ nói:

- Vừa mới về!

Y lại gãi đầu nói tiếp:

- Bọn họ mới ở Mẫu Đơn lâu về tới, đáng lý ra phải kiểm gì ăn mới phải, nhưng họ vừa về tới nơi, lại kê dọn một mâm rượu.

Băng Băng cười nói:

- Mâm rượu chắc là để mời chúng tôi đấy.

Ngưu chương quĩ hỏi:

- Bọn họ biết các vị lại đây ?

Băng Băng đáp:

- Không biết.

Ngưu chương quĩ kinh ngạc nhìn nàng, y chợt phát giác ra, nơi đây quái nhân càng lúc càng nhiều.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, quả nhiên có một mâm rượu bày ê hề trên chiếc bàn tròn.

Cái gã thiếu niên trẻ tuổi đẹp trai lúc nãy đứng sau lưng như một tên tiểu đồng, bây giờ đã đổi y phục thành quý phái hoa lệ, đang ngồi nơi đó rót rượu. Y rót xong ba ly, bỗng nhiên nhìn ra ngoài song cửa, cười lên một tiếng nói:

- Hai vị đã đến rồi, sao còn không vào đây uống một ly rượu ?

Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đang ở bên ngoài song cửa.

Y cười lên một tiếng:

- Có người mời ta uống rượu, ta chưa bao giờ từ chối.

Cửa không đóng. Cạnh bàn có bày ba chiếc ghế.

Hoa Như Ngọc miệng cười mời khách nói:

- Mời ngồi.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang như ngọn đuốc nhìn y lom lom:

- Hai chỗ ngồi này bày ra cho chúng ta ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Bằng Bằng bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:

- Bọn Thâm cô nương đi với công tử, không lẽ công tử không hề để họ ngồi xuống ăn cơm sao ?

Hoa Như Ngọc than thở một tiếng nói:

- Tôi không chuẩn bị chỗ ngồi cho họ vì họ không có nơi đây.

Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt.

Y vốn không phải là người thông thường hay biến sắc, nhưng bây giờ gương mặt của y biến đi dễ sợ:

- Không lẽ bọn họ đi rồi ?

Hoa Như Ngọc gật gật đầu nói:

- Vừa mới đi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người để cho họ đi ?

Hoa Như Ngọc cười khỏ nói:

- Tại hạ không phải là thổ phỉ, cũng chẳng phải quan sai, bọn họ muốn đi, làm sao tại hạ giữ cho được ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt. Hoa Như Ngọc nói:

- Tiêu đại hiệp không tin lời tại hạ sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người nhìn qua quả thật không giống thổ phỉ, chẳng qua không thể nhìn mặt mà đoán người, câu đó chắc người đã nghe nói ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Tại hạ có lý do gì phải đi nói láo với Tiêu đại hiệp ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì, người không muốn ta thấy mặt nàng.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nếu tại hạ không muốn Tiêu đại hiệp thấy mặt bọn họ, tại sao còn về lại nơi đây ? Tại sao còn ở đây chờ đại giá Tiêu đại hiệp lại ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói không ra lời.

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Tại hạ ở đây chờ, mục đích là muốn giải thích cho Tiêu đại hiệp sự hiểu lầm lúc nãy.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng hỏi:

- Lúc nãy có gì hiểu lầm ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Thảm cô nương vốn ở một bên hai vị tiên bối họ Anh và họ Liễu.

Tiêu Thập Nhất Lang đổi nét mặt hỏi:

- Hồng Anh Lục Liễu ?

Hoa Như Ngọc gật gật đầu nói:

- Tiêu đại hiệp không tin, tùy lúc có thể lại hỏi họ, hai vị tiên bối ấy chắc là không nói dối.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao nàng theo người đến đây ?

Hoa Như Ngọc ngần ngừ, làm như có điều khó nói.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người không nói ?

Hoa Như Ngọc cười khỏ nói:

- Không phải tại hạ không muốn nói, chẳng qua ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Chẳng qua làm sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Chẳng qua, tại hạ chỉ sợ Tiêu đại hiệp nghe xong, chắc là không cao hứng lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu ngươi không nói, ta mới nổi giận, lúc ta nổi giận, chắc là không biết điều lắm.

Hoa Như Ngọc lại ngần ngừ một hồi lâu, mới than thở:

- Giang hồ đồn rằng, Liên Thành Bích Liên công tử đã đến chốn này, Thảm cô nương nghe nói vậy bèn nhất định đi theo bọn tại hạ lại.

Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang lại biến đổi. Câu nói của Hoa Như Ngọc, như một cây đao, một cây đao còn đáng sợ hơn Cát Lộc đao. Y bỗng nhiên cảm thấy toàn thân như lạnh hắt đi.

Nếu Thảm Bích Quân vì người khác mà đổi ý, y còn có gì để nói, nhưng Liên Thành Bích ...

Hoa Như Ngọc thở ra một tiếng, hình như muốn đồng tình với y, gượng cười nói:

- Nàng tuy không còn ở đây, nhưng còn có rượu đây, chi bằng Tiêu đại hiệp uống vài ly cho thoải mái, qua hết đêm dài.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ly rượu này không được.

Hoa Như Ngọc ngần người hỏi:

- Tại sao không được ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ly này quá nhỏ.

Y bỗng nhiên đưa tay gạt ngang, đẩy đĩa ngư dục, đĩa đạn tử, đĩa yến oa rót hết xuống đất, rót rượu ra ba tô lớn nói:

- Ta kính ngươi một chén, ngươi uống đi.

Hoa Như Ngọc làm mặt khổ sở, nhìn ba chén rượu trên bàn, rót cuộc thờ ra một hơi nói:

- Được, tôi uống.

Y nhăn mặt, làm như uống thuốc không bằng, rót cuộc cũng uống hết ba chén rượu.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng uống ba chén, xong rồi lại đổ thêm ba chén:

- Lần này phải đến lượt ngươi không kính ta, chủ nhân dĩ nhiên là uống trước.

Hoa Như Ngọc hình như giật nảy mình lên:

- Uống ba ly nữa ? Chắc tại hạ không uống trôi quá.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nói:

- Ta kính ngươi, không lẽ ngươi kính ta ? Ngươi không xem ta ra gì ?

Hoa Như Ngọc chỉ còn nước cười khô, nói:

- Được, tôi kính lại Tiêu đại hiệp ha chén.

Y nhăn mặt nhăn mũi đưa chén rượu lên uống, làm như uống chén thuốc độc không bằng.

Có điều, đến lúc y uống chén thứ hai, bỗng nhiên y uống nhanh nhẩu ra, thuốc độc hình như đã biến thành nước lã.

Đợi Tiêu Thập Nhất Lang uống xong ba chén, Hoa Như Ngọc còn cười nói:

- Mời, chúng ta lại thêm ba ly nữa, mời Tiêu đại hiệp.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên nói:

- Ta còn có hai chuyện muốn nói cho ngươi biết.

Hoa Như Ngọc nói:

- Được, tôi nghe đây.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thứ nhất, ta không phải là đại hiệp, mà trước giờ cũng không làm đại hiệp, thứ hai, nếu ta phát hiện ra người nói dối với ta một lời, ta sẽ cắt đi cái lưỡi lớn của người, người nghe rõ chưa ?

Cái lưỡi của Hoa Như Ngọc quả nhiên lớn, y gật đầu lia lịa nói:

- Tôi nghe rõ lắm, có điều tôi còn có chỗ không rõ.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Chuyện gì không rõ ?

Hoa Như Ngọc ngập ngừng nói:

- Nàng ta vì Liên Thành Bích mà lại đây, bây giờ chắc cũng vì Liên Thành Bích mà bỏ đi, tại sao ông không đi tìm bọn họ mà lại đi tìm tôi hả giận ?

Câu nói chưa thốt xong, người của y đã đổ sầm xuống, Tiêu Thập Nhất Lang nét mặt xanh lè, bỗng nhiên lấy khăn bàn đỏ bao hết mười mấy đĩa đồ ăn lại, nói:

- Người đã có lòng mời ta, ăn không hết thì ta đem đi.

Hoa Như Ngọc không hề phản đối, người của y đã nằm sổng soài ra đất, say mềm như chết.

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng mặt lên trời cười lớn ba tiếng, quả thật cảm bực lên, kéo tay Băng Băng đi hiên ngang ra ngoài.

Bọn họ đi khỏi rồi, trong gió chiều, bỗng nghe có tiếng ca thê lương tịch mịch vọng lại.

Bức rèm phía sau bỗng có người đang than thở:

- Một ông khách ác ôn như vậy, thật chưa bao giờ thấy.

Bức rèm vén lên, Tâm Tâm bước ra, bỗng nhiên hướng về chỗ Hoa Như Ngọc đang nằm cười lên một tiếng nói:

- Bây giờ ác khách đã đi rồi, ông còn chưa tỉnh lại ?

Hoa Như Ngọc quả nhiên tỉnh ngay lập tức, y từ dưới đất nhẩy dậy, lắc đầu cười nói:

- Tên này lợi hại thật, còn muốn đổ rượu cho ta say.

Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:

- Chỉ tiếc tử lượng của ông còn khá hơn trong trí tưởng tượng của y xa lắc.

Hoa Như Ngọc cười lớn nói:

- Con người của ta còn ghê gớm hơn trí tưởng tượng của y xa.

Tâm Tâm nói:

- Trong giang hồ nếu muốn tuyển chọn Thập đại ác nhân, ông nhất định là một người.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Còn người thì sao ?

Tâm Tâm nói:

- Đương nhiên là tôi chạy không khỏi.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Thảm Bích Quân đã đi chưa ?

Tâm tâm gật đầu nói:

- Tôi đã kêu Bạch lão tam đem nàng đi rồi, và cũng đã nói cho lão tam biết ông phân phó ra sao.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Con mụ điên kia ?

Tâm Tâm nói:

- Tôi sợ ông điên kia ra phía sau cứu nàng ta, do đó, đành phải mời nàng ta nằm dưới giường nghỉ ngơi một chút.

Hoa Như Ngọc nói:

- Bây giờ người có thể mời nàng ta ra được rồi.

Tâm Tâm hỏi:

- Sau đó sẽ mời nàng ta làm gì đây ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Sau đó sẽ mời nàng ta tắm một cái, trang điểm cho nàng ta một phen.

Tâm Tâm cười hỏi:

- Tôi nghe nói một người sắp vào quan tài cũng nên trang điểm tý xú.

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta còn chưa tính cho nàng ta vào quan tài.

Tâm Tâm nghinh mặt lên hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Bởi vì, nàng ta còn giá lắm.

Tâm Tâm hỏi:

- Không lẽ ông còn tính bán nàng ta sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

-- .

Ánh mắt của Tâm Tâm sáng lên, nàng ta hỏi:

- Bán cho ai ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Theo như ta biết, có một lão quỳ háo sắc đã mê nàng ta từ bao nhiêu năm nay.

Tâm Tâm hỏi:

- Lão quỳ háo sắc loại gì ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đương nhiên là thứ có tiền, chẳng những vậy mà còn chịu chi tiền ra nữa.

Tâm Tâm nhìn y, cười ngặt nghẽo nói:

- Ông thật là một kẻ ác nhân.

Hoa Như Ngọc hững hờ nói:

- Ta vốn như vậy.

Tâm Tâm cười nói:

- Ông tính chuyện gì, Tiêu Thập Nhất Lang nằm mộng cũng không nghĩ được ra.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nghĩ gì cả.

Y chỉ thấy trong đầu trống rỗng, cả người như lơ lơ lửng lửng, đi trên đường mà như đang đi trên mây ở đâu.

Y kiên trì không chịu ngồi xe, y nói con đường này hình như vừa mới được rửa sạch, đêm thu cũng chính như mới được nước tẩy sạch, được đi trong một đêm thu giữa trời, trên con đường đá sạch sẽ thế này, so với ngồi xe còn khoan khoái hơn nhiều.

Do đó, xe ngựa của họ chỉ còn nước về một mình trước, Bạng Bạng cũng đi theo với y.

Đi một đoạn đường, y bỗng nhiên hỏi:

- Cô đói không ?

Bạng Bạng lắc lắc đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc bao đồ nói:

- Tôi chỉ nhắc nhở cô, trong này có gà quay, thịt quay, cá hầm, còn có nguyên một con vịt bát bửu, cô có đói, tùy tiện muốn ăn gì, trong này đều có.

Bạng Bạng nhìn bao đồ ướt đầm trong tay y, muốn cười mà cười không nổi.

Nàng rất hiểu tâm tình của y bây giờ, nàng biết bây giờ y có muốn khóc cũng khóc không ra tiếng.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngồi xuống bên vệ đường, nhìn lên những vì sao trong khung trời mùa thu, nhìn si si dại dại cả nửa ngày, lắm lắm:

- Hồi nãy đáng lý ra mình phải lấy một bình rượu đi theo, ngồi đây uống rượu thật không sai tí nào.

Bạng Bạng đang lắng nghe. Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng, lại nói tiếp:

- Thật ra, ở đâu có rượu uống đều không sai tí nào.

Y cười mà như không phải là cười, cười kiểu đó ai nhìn vào cũng muốn khóc.

... Nàng vì Liên Thành Bích mà lại đây, bây giờ chắc là đi tìm Liên Thành Bích rồi.

... Y vốn là một kẻ quân tử ôn lương như ngọc, bọn họ vốn là cặp vợ chồng ái ân đầm thắm, tuy nàng nhất thời hồ đồ, nhưng bây giờ chắc đã hiểu chuyện rồi.

... Nàng rút cuộc đã nhận ra y mới là kẻ đáng tin cậy cho đời mình.

Tiêu Thập Nhất Lang lấy trong bao đồ ra một cái đùi gà, nhìn một cái, rồi ném đi.

Băng Băng cũng ngồi xuống bên cạnh y, đang yên lặng nhìn y, nhin không nói bèn hỏi:

- Anh tin những lời của người đó ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ngay cả một chữ tôi cũng không tin.

Băng Băng hỏi:

- Nếu đã không tin, tại sao lại bỏ đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:

- Không lẽ cô muốn tôi lăn ra mặt đất nằm chung với y ?

Băng Băng hỏi:

- Tại sao anh không ra đằng sau xem ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Có tìm cũng chẳng thấy gì.

Băng Băng hỏi:

- Anh chưa tìm, sao anh biết không có gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cỡ hạng người như hấn, nếu không muốn ta gặp bọn họ, làm sao ta gặp được ?

Băng Băng hỏi:

- Anh thấy rõ hẳn là một người rất giáo hoạt ?

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:

- Ta thấy y lần đầu tiên đã nghĩ tới một người.

Băng Băng hỏi:

- Ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiểu công tử, cái tên Tiểu công tử còn một trăm lần hiểm độc hơn rắn độc.

Chỉ cần đề cập tới Tiểu công tử là y thấy rùng mình lên.

Băng Băng nói:

- Tên đó đương nhiên không phải là Tiểu công tử.

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:

- Y là đàn ông.

Tiểu công tử lại là đàn bà, mới xem cứ tưởng là con bò câu, thật ra là một con chim ưng ăn thịt người.

Cho đến bây giờ, lúc Thâm Bích Quân bị ác mộng, nàng thường gặp ả dù ả đã chết rồi, chết dưới chiêu Tụ kiếm của Liên Thành Bích.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Gã này tuy mặt mày có vẻ đàn bà, nhưng là một người đàn ông không sai mấy may.

Băng Băng hỏi:

- Anh đoán chắc được sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bất cứ y là gái giả trai, hay trai giả gái, tôi có cách, thử một lần là biết y rốt cuộc là trai hay gái.

Băng Băng hỏi:

- Sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:

- Cách này của ta là độc môn bí truyền, thử lần nào cũng có công hiệu, trước giờ chưa bao giờ mất linh.

Băng Băng nhin không nổi hỏi:

- Cách gì vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Rờ y một cái.

Băng Băng đỏ mặt.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Lúc này thừa lúc cô không chú ý, tôi đụng vào y một cái.

Băng Băng đỏ mặt nói:

- Em xem anh nhất định là say rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nói:

- Ai nói tôi say, bây giờ tôi còn tỉnh hơn cả con mèo rừng.

Băng Băng nói:

- Lúc anh không say, anh không có vẻ xấu như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn nàng, bỗng nhiên nhe răng ra cười nói:

- Cô thật tình nghĩ tôi là người tốt ?

Băng Băng thở nhẹ một hơi, nói:

- Bất kể người khác nghĩ anh ra sao, chỉ có em là biết, anh là người ...

Nàng nói chưa hết lời, bỗng nhiên nghe có tiếng xe ngựa chạy lại.

Một cỗ xe ngựa lớn sơn đen chạy ngang qua mặt đường trước mặt hai người.

Băng Băng thất thanh nói:

- Đây là cỗ xe lúc nãy của tên đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Sao ?

Băng Băng nói:

- Nửa đêm như vậy, bọn họ còn đi xe gấp rút, tính làm chuyện gì vậy nhĩ ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không chừng trên xe không có ai.

Băng Băng nói:

- Trên xe có người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Cô thấy rõ chứ ?

Băng Băng nói:

- Em chỉ cần nhìn phía sau xe bụi bay ra sao là biết trên xe có người hay không.

Tiêu Thập Nhất Lang cười khỏ nói:

- Xem ra cặp mắt của cô so với tên đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang còn lợi hại hơn nhiều.

Băng Băng rót cuộc cười lên một tiếng nói:

- Ít nhất cũng so với tên đại đạo say rượu Tiêu Thập Nhất Lang còn lợi hại hơn tý đỉnh.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mình đuổi theo xem thử được không ? Xem tên tiểu tử này rốt cuộc đang múa may trò gì.

Nhưng lúc này cỗ xe đã mất dạng trong màn đêm, ngay cả tiếng xe cũng không còn nghe thấy đâu. Tiêu Thập Nhất Lang nhảy bật dậy, rồi lại ngồi xuống.

... Có rượt theo rồi cũng được gì ? Gặp rồi sẽ được gì ?

... Lúc này ở trên Mẫu Đơn lâu, nàng đã chẳng cự tuyệt y thẳng thừng đó sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang lại lấy từ trong bao ra một miếng thịt vệt bát bửu, ăn ngồm ngoàm.

Ăn, có lúc cũng là cách để trấn định tâm tình một người.

Băng Băng thì đang trầm tư, nàng chậm chậm nói:

- Nhất định là hắn không thấy mình, nhất định cho là mình đi xe về từ lâu.

Miệng của Tiêu Thập Nhất Lang đầy những vệt bát bửu.

Y vốn rất thích ăn thịt vệt bát bửu, nhưng bây giờ hình như trong miệng y đang đầy những cục gỗ.

Băng Băng nói:

- Hồi này, người đánh xe không còn là người đánh xe lúc trước.

Chuyện đó mà nàng cũng đi chú ý được.

Băng Băng lại nói:

- Trên xe tuy có người, hình như chỉ có một người.

Tiêu Thập Nhất Lang rút cuộc cũng thấy kỳ quái:

- Tại sao chỉ có một người thôi ?

Băng Băng cũng đang lấy làm kỳ, nàng bỗng nhiên nói:

- Mình trở lại Liên Vân Tiên xem thử được không ?

Đương nhiên là được. Nàng nói ra lời nào, Tiêu Thập Nhất Lang chưa hề từ chối bao giờ.

Đền còn chưa tắt, nhưng người đã đi đâu mất.

Trong nhà trống lỗng, trong sảnh đường không có người, trong phòng cũng không có người. Không những không có người, hành lý cũng không thấy đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bọn họ đã bỏ đi hết cả.

Băng Băng nói:

- Nhưng trên xe chỉ có một người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không chừng bọn họ không đi cùng một đường.

Băng Băng hỏi:

- Nếu đã cùng nhau lại, tại sao không cùng nhau đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang đảo quanh tròn mắt, bỗng cười nói:

- Không lẽ bọn họ biết thế nào mình cũng trở lại, do đó trốn đi hết cả.

Y bỗng nhiên nhảy lại, lấy một tay nhắc cái giường bằng gỗ tử đàn lên.

Phía dưới giường chẳng có gì, ngoài bụi bặm, chẳng qua y chỉ cảm thấy sức lực không biết phát tiết ra chỗ nào.

Nhưng Băng Băng thấy có một thứ, một vật màu sắc không khác lắm với bụi bặm.

Nàng bước tới lượm lên, mới phát hiện ra đó chỉ là một cây trâm bằng gỗ rất cũ kỹ.

Chẳng ai có hứng thú gì với một cây trâm bằng gỗ đen cũ kỹ ấy.

Nàng đang tính quăng nó xuống gầm giường, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng giành lấy, vừa nhìn qua, y bỗng biến sắc mặt.

... Tiêu Thập Nhất Lang không phải là người dễ biến sắc mặt.

Băng Băng nhin không nổi hỏi:

- Anh đã thấy qua cây trâm này ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- - .

Băng Băng hỏi:

- Thấy ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trên đầu tóc một người.

Băng Băng hỏi:

- Ở đầu tóc của ai ? Thâm cô nương ?

Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu than thở:

- Cô vĩnh viễn nghĩ không ra người đó là ai.

Băng Băng đảo quanh tròn mắt hỏi:

- Không lẽ là của Phong Tứ Nương ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Cô cũng suy ra được!

Bằng Bằng đôi nét mặt hỏi:

- Cái người được dìu đi đó lại là Phong Tứ Nương ?

Tiêu Thập Nhất Lang hình như đến giờ mới nghĩ ra điểm đó, y lập tức nhảy bật dậy nói:

- Nhất định là cô ta, lúc nãy chắc cô ta còn ở đây.

Cây trâm bằng gỗ màu đen ấy tuy đã cũ kỹ nhưng Phong Tứ Nương rất trân trọng nó. Bởi vì đây là đồ của Tiêu Thập Nhất Lang tặng cho nàng.

- Đồ trang sức của cô ta tuy rất nhiều, nhưng lúc nào cũng dùng cái trâm này, nếu cô không bị người ta cầm giữ không động dậy được, nhất định không chịu bỏ lại nơi đây.

- Cây trâm này nằm dưới gầm giường, không lẽ lúc nãy cô ta bị giấu dưới gầm giường ?

- Nhất định lúc mình lại, cô ta bị giấu dưới gầm giường.

- Nhưng gầm giường chỉ chứa được một người.

- Trên xe cũng chỉ có một người.

- Bọn họ đi đâu bây giờ ?

Tiêu Thập Nhất Lang hần học nói:

- Bất kể ra sao, chúng ta chỉ cần tìm ra tên tiểu tử đó, nhất định sẽ hỏi ra ngay.

Bằng Bằng nói:

- Chúng ta chỉ cần tìm ra cỗ xe đó, là có thể tìm ra tên đó.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Mình đi tìm thôi.

Y rút cuộc quăng bao đồ trong tay xuống, bỗng nhiên phát hiện trước cửa có người đang đứng nhìn sững.

Ngưu chương quĩ vừa bước vào, đang nhìn cá thịt vung vãi đầy mặt đất, nhìn muốn nổ con mắt.

Tiêu Thập Nhất Lang đành nhìn y cười nói:

- Chúng ta là người rất tiết kiệm, ăn không hết bèn mang theo.

Ngưu chương quĩ gượng cười một tiếng.

Y vốn đem người lại kiểm điểm đồ đạc, không ngờ rằng người ở thì trốn mất, bây giờ lại thêm mấy người khác lại.

Tiêu Thập Nhất Lang thật tình không muốn nhìn biểu tình trên gương mặt của y, bèn kéo tay Băng Băng bỏ đi.

Ngưu chương quĩ bỗng nhiên nói:

- Hai vị có phải muốn đem đồ ăn gói lại đem qua bên kia ?

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức dừng bước lại, Băng Băng quay đầu lại hỏi y:

- Bên kia ? Bên kia là ở đâu ?

- Hai vị không biết sao ? Hai vị cô nương ấy đã dời qua bên toà nhà bên kia rồi.

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang sáng lên, y bỗng nhiên vỗ vào vai Ngưu chương quĩ, cười nói:

- Ông quả thật là người tốt, tôi rất thích ông, mấy thứ đồ ăn này ông đem về chỗ ông ăn lót dạ tôi nay, ông khỏi cần khách khí.

Ngưu chương quỹ nhìn đồng đồ ăn tung tóe đầy trên mặt đất, đứng sững người ra đó cả nửa ngày, cười không xong, mà khóc cũng không nổi, đợi đến lúc y ngẩng đầu lên, chẳng còn thấy ai ở đó.

Cả bọn người làm đang bước vào dọn dẹp phòng, Ngưu chương quỹ bỗng nhiên cũng vỗ vào vai họ nói:

- Máy thứ đồ ăn này các người đem về ăn lót dạ tối nay, khỏi cần khách khí.

Hết chương 9